

МОТИВИ:

Е.Д.П., от гр.Враца ул.***** с ЕГН *****, е обжалвала НП №9670000041 от 15.03.2023г. на Началник СПП-Враца при ОД на МВР-Враца, с което на основание чл.81 ал.2 т.2 пр.1 от ЗБЛД и е наложено административно наказание – ГЛОБА в размер на 30/тридесет/лева, за извършено нарушение на чл.7 ал.1 от ЗБЛД. В жалбата и в постъпилото по делото становище от адв.Деян Петров се иска отмяната на НП.

Ответникът по делото не е ангажирал представител и становище по жалбата. В придружителното писмо към преписката се прави бланкетно искане за потвърждаване на НП и прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Производството по делото е по реда на чл.59 – 63 ЗАНН.

Анализирайки събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

На 20.02.2023 г., около 10:25 часа, жалбоподателя **П.**, се явила в СПП при ОД МВР-Враца, на гише Квалификация където заявила, че е изгубила **СУМПС №283315347** издадено на 07.08.2017г. и валидно до 07.08.2027г., като поискала да и бъде издадено ново СУМПС. В тази връзка същата била изпратена от служителите на гише Квалификация във служба Видеоконтрол за да и бъде съставен АУАН затова, че СУМПС и е изгубено или откраднато, за да и бъде издадено новоСУМПС.

По делото няма данни дали във връзка с извършването на услугата, жалбоподателя **П.** е попълнила Декларация по чл.17 ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи, в която да е посочила, че СУМПС е изгубено или откраднато.

Жалбоподателя **П.** отишла във служба Видеоконтрол, каквато била обичайната практика в такива случай, при което и **св.******* след като се запознал със случая и на същата дата – **20.02.2023г.**, в присъствието на **св.******* и на **св.******* съставил **АУАН №******* от 20.02.2023 г., на жалбоподателя, в който посочил, че като не е опазила от изгубване **СУМПС №283315347** издадено на 07.08.2017г. и валидно до 07.08.2027г., жалбоподателя **П.** е извършила нарушение на **чл.7 ал.1 от ЗАКОН за българските лични документи**. АУАН е предявен на жалбоподателя и същата го е подписала лично, като в графа възражения не е вписала нищо.

Въз основа на така съставения акт, при идентично словесно описание на извършеното деяние и посочване като нарушена разпоредбата на **чл.7, ал.1 ЗБЛД**, на **15.03.2023г.** е издадено атакуваното **Наказателно Постановление №******* от **15.03.2023г.** на Началник СПП-Враца при ОД на МВР-Враца, с което на основание **чл.81 ал.2 т.2 от ЗБЛД** на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 30,00 лв.

Така изложената фактическа обстановка се установява от разпитаните по делото свидетели *****, ***** и *****, първият актосъставител, а вторият и третата свидетели по акта, от АУАН, който съдът кредитира, като писмено доказателство; от приложената по делото заповед №8121з-1233/27.09.2022г. на Министъра на МВР, Договор за правна защита и съдействие,Списък за разноски, пълномощно, както и от останалите събрани по делото доказателства.

Съдът намира жалбата за подадена в срока, предвиден в чл.59, ал.2 ЗАНН, разгледана по същество, същата е процесуално допустима, и основателна по следните съображения:

Актът за установяване на административно нарушение и НП са съставени видно от приложената по делото заповед от компетентни лица – в кръга на техните правомощия, но при извършената служебна проверка настоящата инстанция констатира, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и при издаване на НП, които обуславят незаконосъобразност на последното.

Първото констатираното от съда процесуално нарушение се изразява в неспазване на императивните изисквания на **чл.42, т.3 от ЗАНН и на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН**, това е така тъй като от отразеното в двата акта на администрацията не става ясно **място на извършване на нарушението**.

В АУАН и в НП - като място на нарушението се сочи - „в Сектор ПП град Враца“.

Безспорно на съда е служебно известно, че административният адрес на **СПП при ОД на МВР Враца** се намира в *град Враца, на ул. „Христо Ботев“ №152* на който адрес се намират и ПУ- Дъбника, и множество други служби, но от изложеното в АУАН и НП, съдържание това не става ясно. Действително необходимите факти в тази насока макар и от части се извличат от разпита на свидетелите, като от тях става ясно, че нарушението не е извършено, а е по скоро констатирано на посочения адрес в сградата на **СПП**, където актосъставителя извършва дейността си на младши автоконтрольор, и където жалбоподателката е била изпратена неясно от кого за съставяне на АУАН по ЗБЛД.

Същевременно - **мястото на нарушението**, като един от основните реквизити на Акта и НП е обстоятелство, което не може да се санира, при положение, че в АУАН и НП на практика липсват каквито и да било обстоятелства досежно този реквизит, които да са достатъчни за пълното му изясняване. Тъй като в действителност изобщо от това отразяване не става ясно, къде именно е констатирано нарушението дали на улицата пред или в сградата намираща се на този адрес и ако е в сградата, то в коя от всички служби поместени в нея.

Твърдението в двата издадени акта, че нарушението е извършено **в СПП** - е твърде общо тъй, като очевидно е че служителите на наказващият орган не са подхождали с нужната прецизност относно описанието на нарушението и на мястото на което е било извършено. **Мястото на извършване на нарушението** е съществен реквизит на НП, тъй като същото е определящо, както по отношение на това кои са лицата, оправомощени да съставят АУАН, така и по отношение на компетентността на АНО да издава НП за такива нарушения, а в последствие и компетентността на съда, разглеждащ производства във връзка с депозираните жалби против издадени НП.

Мястото на извършване на нарушението, като елемент от състава на административното нарушение и като основен реквизит на НП следва да бъде ясно и конкретно, небудещо съмнение. Този реквизит не **може да бъде извлечан по пътя на формалната или правна логика, още по - малко, да бъде извлечан по тълкувателен път от съдържанието на други реквизити или от събраните по делото писмени и гласни доказателства**. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните, и в твърде сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. В този смисъл са без значение индициите, че лицето, на което е наложено административното наказание, вероятно е разбрало за какво нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Правоприлагането по принцип и в частност административнонаказателното такова, не може да почива на предположения, а на конкретни факти, обстоятелства и данни. Липсата на конкретно посочено място на извършване на нарушението в НП, като основен реквизит от същото, представлява съществено процесуално нарушение, предвид на това, че е нарушена императивна правна норма. Едновременно с това, липсата на място на извършване на нарушението е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице, което във всички случаи е съществено процесуално нарушение и е основание за отмяна на НП.

На следващо място съществен реквизит на акта за установяване на административно нарушение по **чл.42, т.3 от ЗАНН** и на наказателното постановление по **чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН**, тъй като и в двата акта на администрацията липсва **дата на извършване на нарушението**. Това е така, защото освен значението ѝ за безспорното индивидуализиране на деянието, законът обвързва с нея редица други правни последици. Тази дата най-вече е отправен момент при изчисляване на давностните срокове и без нея не може да бъде извършена преценка за спазване на сроковете за образуване на административнонаказателно производство по чл.34 от ЗАНН. В действителност посочената дата **20.02.2023 г.**, е датата, в която жалбоподателя е заявил факта на изгубване и това може да е датата на **констатиране** наличието на извършено нарушение, но едва ли е датата на самото извършване на нарушението изразило се като изпълнително деяние в - **не е опазване от изгубване на СУМПС №283315347 издадено на 07.08.2017г. и валидно до 07.08.2027г.**

При това и макар жалбоподателят П. да не е оспорвала факта на - **не е опазване от изгубване на** личния си документ - **СУМПС**, то по административната преписка няма данни същата да е дала обяснения относно обстоятелствата, при които се е случило, нито е дала обяснения относно **времето по което това се е случило**. При това положение, за да бъде ангажирана законосъобразно отговорността на жалбоподателя, в тежест и задължение на административнонаказващия орган е било **да проведе необходимите действия за разследване**, за да установи тези факти. Като е издал наказателното постановление при неизяснени съществени факти от значение за образуване на административнонаказателното производство и отговорността на дееца, административнонаказващият орган е допуснал неотстраними в производството по обжалване процесуални нарушения, налагащи отмяна на наказателното постановление.

Не на последно място описаното в АУАН и НП – изпълнително деяние - „**не е опазила от изгубване на СУМПС №283315347 издадено на 07.08.2017г. и валидно до 07.08.2027г.**“, не означава автоматично, че лицето жалбоподател не е положило достатъчно грижи за опазване на личния си документ, защото факти в тази посока по преписката не са събрани. При това съвсем възможно е **СУМПС, да е „изгубено“ при обстоятелства**, който изключва умишъл за извършване на претендираното административно деяние.

Издадените АУАН и НП страдат и от още един порок, тъй като в тях липсва **описание на обстоятелствата, при които е извършено самото деяние**, което е нарушение на **чл.42, т.3 от ЗАНН** и на **чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН**, тъй като и в двата акта на администрацията липсва отразяване на посочения задължителен реквизит.

За да предизвика целените с издаването му правни последици, наказателното постановление, следва да съдържа отнапред определен в закона минимален обем информация. Данните, фактите и обстоятелствата, които безусловно следва да съдържа наказателното постановление са посочени в **чл.57 от ЗАНН**. Тези от тях, посочени в

чл.57, ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН, а именно - описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, съставляват мотивите – фактическите и правни основания, от които следва постановения от административнонаказващия орган резултат.

Неспазването на така установените нормативни изисквания, има за последица постановен в съществено нарушение на закона акт. Изискването за обосноваване на наказателното постановление е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административнонаказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. От една страна с излагането на мотивите се довеждат до знанието на адресата съображенията, въз основа на които административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на конкретно административно наказание. Това подпомага наказаното лице, да избере най-подходящите защитни средства, а от друга страна, наличието на мотиви улеснява и прави възможен контрола за законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред съда и допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за мотиви според Закона за административните нарушения и наказания е такова, че тяхното неизлагане към наказателното постановление съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна на акта. В този смисъл следва да бъде съобразено и Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС на съдиите, докладчик председателят на V отделение А.И.

Следва да се отбележи и че наказващият орган при получаване на административнонаказателната преписка, ведно със съставения акт и при запознаване със събраните доказателства, и направените от нарушителя възражения е длъжен на основание **чл.53, ал.1 ЗАНН**, да извърши проверка дали не са налице условията за прилагане на разпоредбата на **чл.28 ЗАНН**, и едва след това, ако те не са налице, да издаде наказателното постановление. В конкретния случай това изискване не е спазено. В НП въобще не е била обсъдена посочената възможност и не е изложено становище и мотиви към него относно приложимостта или не на маловажност на случая.

Наказващият орган не е взел предвид обстоятелствата, че нарушителят се е явил лично в сектор "ПП" към ОД МВР-Враца и най-вероятно е декларирал обстоятелствата, при който е изгубено СУМПС /което от приложената административна преписка не става ясно/, възраст му, както и оказаното съдействие за установяване на фактите по случая. Липсват също така данни за установени от администрацията предходни санкционирания на жалбоподателя за други нарушения по ЗБЛД, поради което следва да се приеме, че констатираното е извършено за първи път. Съдът намира, че след като тези обстоятелства са били установени още в началото на административнонаказателното производство, наказващият орган е следвало да отправи предупреждение към нарушителя, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, прилагайки по този начин разпоредбата на **чл.28 от ЗАНН**.

Поради тези съображения съдът намира, че ако наказващият орган не беше допуснал посочените по горе съществени процесуални нарушения при изготвяне на атакуваните актове, то и напълно обосновано е следвало да се приложи маловажен случай и деецът да не бъде наказван. С оглед горното, съдът намира обжалваното

наказателно постановление за незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Процесуалният представител на жалбоподателя е направил искане за присъждане на осн. **чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата** на възнаграждение в минималния размер, предвиден от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Приложено е и адвокатско пълномощно, от което е видно, че на жалбоподателя **Е.Д.П.** се предоставя правна помощ на основание **чл.38, ал.2 от ЗА**. Правото на адвоката да окаже правна помощ на лице по **чл.38, ал.1, т.3 от ЗА** е установено със закон и в случаите, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно **чл.38, ал.2 от ЗА** адвокатът, оказал на страната **безплатна правна помощ**, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в Наредбата по **чл.36, ал.2**. За да упражни правото си, адвокатът следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че помощта се осъществява **безплатно** на основание **чл.38 ал.1, т.3 от ЗА**. Обстоятелството, че клиентът е роднина на адвоката не се нуждае от доказване. В конкретния случай посочените предпоставки са налице, поради което на адвокат **Деян Веселинов Петров** следва да се присъди възнаграждение в размер на **400 лева**, което представлява минималният такъв по **чл.18, ал.2 вр.чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.** за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Затова и съдът **ОТМЕНИ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №***** от 15.03.2023г. на Началник СПП-Враца при ОД на МВР-Враца, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** съгласно **чл.63 ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от ЗАНН**.

При гореизложените съображения съдът постанови решението си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: